

ofte ville give Anledning til Tvistigheder, og disse Forhold ere nu ubetinget undergivne Haager-Domstolens Afgørelse, hvilket maa roses i høj Grad. Forholdet er da det, at Spørgsmaalet først kommer under den nationale Domstols Paakendelse, og først naar den har afgivet en Kendelse, som Parterne ikke have villet akkviescere ved, rekurrerer man til den internationale Domstol. Den Betænkelighed, som Motiverne for øvrigt ogsaa fremhæve, der muligt kunde rejse sig hos adskillige, nemlig at en fra den nationale Domstols Højesteret udgaaet Dom kunde blive kuldkastet af en fremmed Domstol, er — forekommer det mig — i Virkeligheden af mere formel Art. Dels afhjælpes den noget ved den Bestemmelse, der er optagen i Konventionen om, at de ved Haager-Domstolen afgivne Kendelser først skulle komme til Anvendelse ved fremtidige Sager, derimod ikke have tilbagevirkende Kraft paa tidligere Domme, og dernæst maa man i visse Tilfælde kunne komme til selv at gøre Ændringer i den bestaaende Lovgivning, for saa vidt de i en af Haager-Domstolen afsagt Dom nedlagte Principper ere i Uoverensstemmelse med den her gældende Ret. Men dette er jo ikke noget nyt for os, thi vi have netop, blandt andet ved at tiltræde Berner-Konventionen, adskillige Gange maattet forandre den gældende Lovgivning, ligesom vi i de sidste Dage paa dette Omraade have beskæftiget os med Forslag til en ny Lov, som skulde forandre den bestaaende Lovgivning netop i Henhold til en ændret Aftale vedrørende Berner-Konventionen. I denne Forbindelse maa det maaske være mig tilladt at bemærke, at jeg for mit Vedkommende ganske maa tiltræde den af den høje franske Regering udtalte Formening, at den saakaldte danske Bestemmelse, som jo er optagen i adskillige danske Voldgiftstraktater, og som gaar ud paa, at den nationale Domstols Suverænitet skulde fastholdes i alle de Spørgsmaal, hvor den var kompetent, ret gennemtænkt i Virkeligheden indeholder en Begrænsning af Haager-Domstolens Kompetence, en Kompetence, som alle Magter netop ville bestræbe sig for at udvide. Det maa derfor billiges, at det høje Udenrigsministerium paa dette Punkt har givet efter for Frankrig, thi, ret vel betænkt, tror jeg, at derved styrkedes i Virkelig-

heden den Tendens, som alle civiliserede Stater i vore Dage ere inde paa, nemlig at udvide den Beføjelse, som Haager-Domstolen er i Besiddelse af. Ligeledes maa det jo siges i høj Grad at være tiltalende, hvad der i Artikel 3 og 4 findes om de forskellige Spørgsmaal, der kunne komme under Overvejelse med Hensyn til Domstolens Kompetence, og ligeledes om, at Voldgifts-Domstolen selv kan forfatte Voldgiftsantagelsen, som det hedder. End yderligere skal jeg her gøre opmærksom paa den Hovedbestemmelse, at enhver af Parterne ensidig kan henvende sig om Afgørelse til Domstolen i Haag, saaledes at man for saa vidt kan tiltræde Udtalelsen i Motiverne, at den paa en Maade kommer til at virke ganske automatisk.

I det hele og store synes jeg derfor, at man har gjort et meget glædeligt Fremskridt, og naar jeg derfor anbefaler Forslaget til det høje Ting til hurtig Vedtagelse, er det tillige med fuld Anerkendelse af den efter min Mening fortrinlige Maade, hvorpaa vort Udenrigsministerium her har varetaget disse sine saa vigtige Pligter, og jeg tvivler ikke om, at i Tilfælde, hvor det kan være af Interesse for netop at faa lignende faste Regler, vil det høje Ministeriums Opmærksomhed ogsaa være henvendt paa paa lignende Maade at varetage Landets Tarv.

Enevold Sørensen: Om det foreliggende Spørgsmaal er der neppe Anledning til at udtale andet end en Lykønskning til den højtærede Udenrigsminister for det meget smukke og meget tilfredsstillende Resultat, som er opnaaet efter de langvarige og indgaaende Forhandlinger, der ere førte mellem Frankrig og Danmark om denne Konvention. Det er et Resultat, der, saaledes som det ogsaa er fremhævet af det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Sylov), viser et meget væsentligt Fremskridt og betydelig Forbedring i Sammenligning med den Konvention mellem Frankrig og Danmark, som den foreliggende skal afløse.

Kun en enkelt Bemærkning om Sagen i dens Almindelighed ønsker jeg at knytte til det foreliggende Forslag. Da Danmark og Holland i 1904, altsaa Aaret efter, at der overhovedet blev afsluttet Voldgiftstraktater